

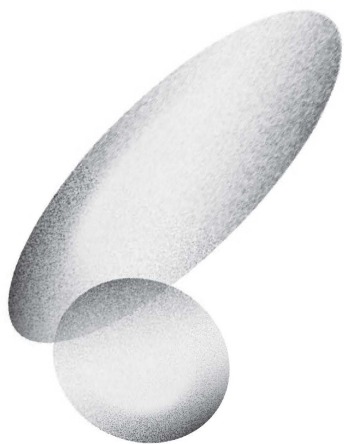

รถชน คนเหงา ไตโนเสาร์ ยานอวกาศ
บนเปลวไฟกลางสายฝนเวลาเที่ยงคืน

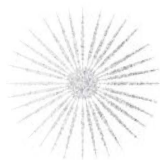
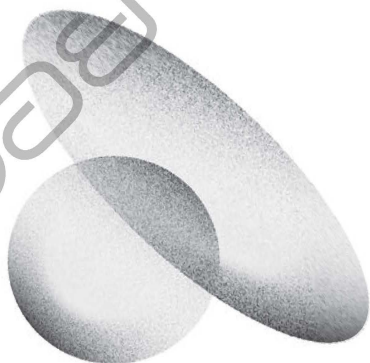
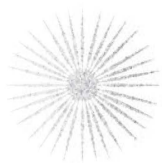
วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

วันที่ ไร้น้ำหนัก

ศบอ.ย.บ

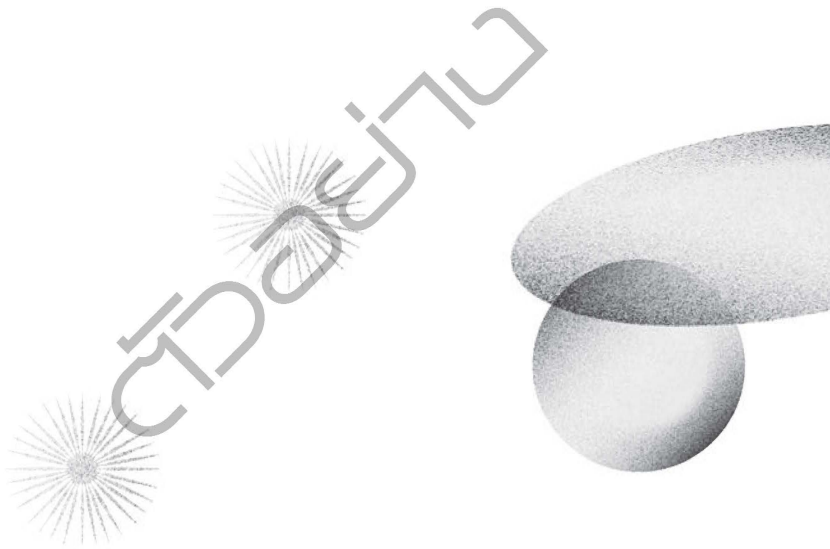

ငါ့အဖေဟာ

วันที่ไร้น้ำหนัก

วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์มติชน 2564

วินาทีไร้น้ำหนัก • วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์มติชน, กันยายน 2564

ราคา 400 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ. วินาทีไร้น้ำหนัก.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2564. 366 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-974-02-1756-5

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : ชวภัช คตะนาท, สุพจน์ แจ็งเว้, สุชาติ ศรีสุวรรณ,
ไพรัตน์ พงศ์พานิชย์, นงนุช สิงหตะระ

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภาภกรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : วุฒินันท์ วิมลวัฒน์, สุภชัย สุชาติสุธาสรรวม

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน • พิสูจน์อักษร : เมตตา จันทโรหิตม

กราฟิกดีไซน์เนอร์ : ชวชนรงค์ อินทรชุตม • ศิลปกรรม-ออกแบบปก : ประภาภกร ประเสริฐฐิติสภา
ประชาสัมพันธ์และกองตลาด : กรกฤษณ์ พรชิตาเทวี, ณัฏชา เตียวงค์

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลบุญมาล ประชาธิปัตย์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 1236 โทรสาร 0-2691-6818

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลบุญมาล ประชาธิปัตย์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 2000, 2108 โทรสาร 0-2691-9013

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลบุญมาล ประชาธิปัตย์ 1
เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 3368-3360 โทรสาร 0-2691-9012

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tetsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากกรพิมพ์ เช่น หน้าขาด หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว

กรุณาติดต่อมาที่ email: matichonbook.sales@gmail.com

หรือ inbox matichonbook เพื่อขอเปลี่ยนแปลงใหม่

หากท่านต้องการสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมากในราคาพิเศษ

โปรดติดต่อโดยตรงที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 3353 โทรสาร 0-2691-9012

 MATICHON
PREMIUM
PRINT

ฝ่าย MATICHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผลิตหนังสือสิ่งพิมพ์ทุกประเภท
โทรศัพท์ 0-2680-0021 ต่อ 2419, 2424 โทรสาร 0-2691-9002

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนำผู้เขียน	9
01 รถตู้เที่ยวสุดท้าย	17
02 ไม่ต้องรอแล้ว เขาไม่กลับมาแล้ว	34
03 ข้างนอกนั้น	52
04 โลกนี้ช่างสวยงาม	67
05 สรวงสวรรค์อันโดดเดี่ยว	82
06 นรกคือคนอื่น	97
07 ไอ้หนุ่มตังเก	111
08 ชีวิตใต้บังการ	128
09 โลกเสมือน	142
10 จักรวาลคู่ขนาน	159

11	ขอโทษด้วยที่ฉันเกิดมา	171
12	เหตุผลของการมีชีวิตอยู่	186
13	สามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า	197
14	กลับบ้าน	212
15	พักตรงนี้	225
16	ส่วนที่หายไป	237
17	พຽ່ງนี้	253
18	ยมบาลเพื่อนฆ่า เมื่อไรจะพาเข้าไปเสียที	271
19	เวลา-อาลัย	286
20	ฉากชีวิต	306
21	จงพຽ່งพຽ່ง	320
22	แรงโน้มถ่วง	338
	เกี่ยวกับผู้เขียน	356

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกชีวิตล้วนมีเหตุการณ์สำคัญที่นำไปสู่จุดหักเหให้เป็นร้ายหรือดี ซึ่งส่วนมากเกิดจากการกระทำ แต่บางครั้งเป็นเพราะสิ่งที่อยู่เหนือการควบคุม สิ่งนั้นอาจเรียกว่าพรหมลิขิตหรือชะตาฟ้ากำหนด

การกระทำของตนเองบวกกับโชคชะตาผสมผสานสู่เส้นทางชีวิต

ความรัก ความหวัง ความฝัน ความผูกพัน สิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบสำคัญที่มนุษย์ให้คุณค่า เชื่อมโยงชีวิตให้มีความหมาย ซึ่งหลอมรวมอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ดำเนินเรื่องราว “ชะตากรรมหลายชีวิตที่เกี่ยวพันทับซ้อนในอุบัติเหตุครั้งใหญ่” ผ่านการสร้างสรรคโดย “วุฒิชัย ฤกษ์ประกรกิจ” นักเขียนที่คร่ำหวอดในวงการสื่อมากมาย ทั้งในฐานะคอลัมนิสต์ นักสัมภาษณ์ บรรณาธิการนิตยสาร นักแปลพ็อกเก็ตบุ๊ก ฯลฯ ผลงานเขียนมายาวนานกว่า 2 ทศวรรษ เขาบ่มเพาะหลักคิดจากเส้นทางชีวิตของบุคคลหลากหลายชนชั้น บวกกับการเฝ้ามองความเป็นไปของสังคมและเพ่งพินิจชีวิตลึกลงไปถึงสังขาร ตกผลึกหลอมรวมสู่ผลงาน

“วินาทีไร้น้ำหนัก”

ผู้เขียนก่อร่างชีวิตรูปแบบต่างๆ สื่อสารผ่านมนุษย์-
เงินเดือน พนักงานเสิร์ฟอาหาร สถาปนิก คนขับรถรับจ้าง
พนักงานแคชเชียร์ นักเรียน นักศึกษา ไปจนถึงหมาจรจัด
นำเสนอตั้งแต่ระดับตัวตน คนรอบข้าง และผู้ร่วมอาศัยบน
โลก ท่ามกลางเป้าหมายชีวิต ความสุข ความโศก ความ
ทรงจำที่แตกต่างกันไป แต่สุดท้ายทุกชีวิตล้วนเกี่ยวข้องกัน
ทั้งนี้มิได้เป็นไปด้วยความบังเอิญ แต่คือการเชื่อมประสาน
บางเรื่องราวจนมีผลกระทบต่อกัน กระทั่งเมื่อถึงทางแยก
เหลือเพียงการตัดสินใจในเวลาชั่วขณะเดียวที่ส่งผลสู่การ
เปลี่ยนแปลงที่ไม่มีวันเหมือนเดิม

แต่ละชีวิตที่ดำเนินไปทุกวัน ทุกเดือน เป็นปี และ
หลายปี รอคอยสะสมปัญหาให้คลี่คลายในเสี้ยวเวลาใด
เวลาหนึ่ง ซึ่งนิยายเรื่องนี้ทำหน้าที่ให้ผู้อ่านได้ทบทวนไปถึง
แก่นแท้ตัวตนที่เราเคยเป็น กำลังเป็น และกำลังจะเป็นสัก
วันหนึ่ง

ช่วงเวลาที่ได้ตรึงตรองอย่างลึกซึ้ง เพื่อสูสภาวะอิสระ-
เสรี

เราล้วนต้องการวินาทีแบบนั้น

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้เขียน

ตลอดเวลาหลายปีที่นั่งเขียนนิยายเรื่องนี้ ผมเคยนึก กระหม่อมยิ้มย่อง ว่ามันจะต้องเป็นนิยายที่เศร้าสุดๆ ไปเลย จนกระทั่งเมื่อเขียนเสร็จสมบูรณ์ และได้อ่านบททวนดูอีกครั้ง จึงพบว่าแม้เนื้อหาในนิยายเรื่องนี้จะแสดงถึงความสิ้นหวัง และชวนหดหู่ซึมเศร้าเพียงใด แต่ชีวิตจริงในทุกวันนี้ของพวกเขา กลับน่าเศร้าเสียยิ่งกว่า

ตัวละครเหล่านี้เคยวิ่งเล่นอยู่ในใจผมมานานอย่างน้อยๆ ก็สิบห้าปี เริ่มตั้งแต่ปี 2548 ที่ได้เซ็นมันออกมา เพียงแค่เค้าโครงของบทแรก แล้วก็หมดไฟทิ้งร้างไว้อย่างนั้น จนถึงปี 2559 เมื่อเกิดแรงบันดาลใจอีกครั้ง จึงนำมันกลับมา บัดฝุ่นและลงมือเขียนอย่างจริงจัง จนกระทั่งมันเพิ่งคลี่คลาย จุดจบของตัวเองออกมา และกลายเป็นหนังสือที่กำลังอยู่ในมือคุณ

แน่นอนว่าพัฒนาการของเรื่องราวเหล่านี้ย่อมสอดคล้องไปกับความเปลี่ยนแปลงภายในใจของผู้ที่เขียนมันออกมา เพราะพวกเราได้ข้ามผ่านช่วงเวลาและยุคสมัยต่างๆ มาด้วยกัน ล้มลุกคลุกคลานกันมากับความโกลาหลวุ่นวายใน

สภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง

จากที่เคยเชื่อว่าโลกและชีวิตนั้นย่อมมีวิวัฒนาการ ไปสู่จุดที่ดีขึ้น สูงขึ้น แต่สถานการณ์เลวร้ายต่างๆ ตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมาทำให้พวกเราเริ่มคลางแคลงสงสัย รู้สึก เหมือนมีความสิ้นหวังแบบประหลาดๆ มาห่มคลุมเราไว้ บรรยากาศรอบตัวกำลังหดหู่ซึ่มเศร้าสวนทางลงไป

นี่มันหมายความว่าโลกแห่งความจริงและชีวิตจริงๆ ของเรา จะไม่มีทางมีจุดจบแบบแฮปปี้เอนด์เหมือนในนิยาย ได้เลยหรือเปล่า แสงสว่างตรงปลายอุโมงค์นั้นเป็นเพียงเรื่อง ผันหวานเท่านั้นใช่ไหม เพราะทุกวันนี้ เมื่อเรามองออกไป รอบๆ ตัว เราเห็นกันเพียงแค่ความมืดมนอนธการ

ผมเองก็ไม่รู้ ไม่แน่ใจ ว่าจริงๆ แล้วโลกและชีวิตคืออะไรกันแน่ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา ผมได้พยายามคว้าจับ ผุ่นควันอันตลบอบอวลจากอูบัติเหตุอันน่าสยดสยองใน จินตนาการ ออกมาเป็นคำตอบให้กับคำถามที่ตัวผมหมกมุ่น ครุ่นคิดมาตลอด

คำถามที่ว่าก็คือ ถ้าโลกและชีวิตนี้มีแต่ความเสื่อม-ถอยลงไปเท่านั้น นั่นแปลว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำได้อีก เพียงแค่มีชีวิตอยู่ไปวันๆ หายใจเข้าออกไปกับความไร้สาระ น่าเบื่อหน่าย และไร้สุข ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว ชีวิตจะมีความหมายอะไร และเราจะมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไรกัน

ในยามบ่ายอันเงียบสงบ ผมนั่งลง เปิดเพลง เปิดคอมพิวเตอร์ แล้วก็ทดลองโยนชะตากรรมเลวร้ายต่างๆ เท่าที่นึกขึ้นได้ ใส่เข้าไปในชีวิตของตัวเองแต่ละตัว แล้วพวกเขา ก็ราวกับมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ ก่อตัวขึ้นมาเป็นโลกจริงๆ อีกใบหนึ่งซึ่งปกคลุมห่อหุ้มผมไว้ แล้วผมก็เขียนบรรยายสิ่งที่เห็นจากข้างในนั้นออกมาบนหน้าจอ

ผลลัพธ์ที่ได้นั้นทำให้ผมประหลาดใจ ตัวละครทั้งหลาย ลุกขึ้นดิ้นรนต่อสู้กับชะตากรรมด้วยตัวของเขาเอง และเผชิญหน้าอย่างกล้าหาญกับความเจ็บปวดทั้งหลายทั้งปวง

ในโลกที่ไร้สาระ ในชีวิตที่ว่างเปล่า แม้จนถึงวินาทีสุดท้าย วินาทีไร้น้ำหนัก พวกเขายังสามารถบอกเล่าถึงคุณค่าและความหมายชีวิตของพวกเขาออกมาได้

ทุกวินาทีที่นิ่งเขียน ทุกวินาทีที่อ่านซ้ำเพื่อขัดเกลา อย่างน้อยที่สุด พวกเขาทำให้ผมเห็นแสงสว่างและความหวัง อยู่ภายในใจตัวเอง แม้เพียงประกายเล็กๆ ก็ตาม

โดยปกติแล้ว ทุกครั้งเมื่อมานั่งเขียนคำนำให้กับหนังสือใหม่ของตัวเอง ผมจะรู้สึกตื่นเต้นดีใจเพราะมันเหมือนการเฉลิมฉลองเล็กๆ หลังจากที่ได้ตรากตรำทำงานมา แต่ในการเขียนคำนำหนังสืออนิยายเรื่องแรกในชีวิตของตัวเอง มันกลับให้ความรู้สึกแตกต่างไป

มันคล้ายๆ กับการรู้สึกใจหาย เมื่อถึงเวลาที่เรากำลัง

จากลาเพื่อนๆ มันเหมือนเป็นการนั่งทบทวนประสบการณ์ดีๆ ที่พวกเราเคยมีร่วมกันมานานกว่าสิบปี และกล่าวคำขอบคุณ เพราะในวันนี้ ผมได้นำพวกเขาออกมาวางบนหน้ากระดาษ โดยมีความมุ่งหวังว่าพวกเขาจะได้เข้าไปโลดแล่นอยู่ในใจของคุณบ้าง

ผมเองก็ไม่รู้ ไม่แน่ใจ ว่ามันจะเป็นไปได้ไหม ที่นิยายเรื่องนี้จะทำให้คุณได้เห็นแสงสว่างและความหวังอยู่ในใจตัวเองบ้าง แม้เพียงประกายเล็กๆ ก็ตาม ท่ามกลางสภาพสังคมที่กำลังเสื่อมถอยลงไป จนถึงระดับที่ناهตuhu และสิ้นหวัง ยิ่งกว่าจินตนาการในนิยายที่แสนเศร้าเรื่องนี้

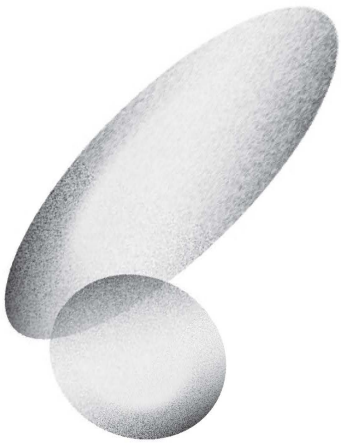
ขอบคุณสำนักพิมพ์มติชน คุณสุภชัย สุชาติสุธาทธรรม และทีมงานทุกคน ที่สนับสนุนการเผยแพร่ผลงาน ขอขอบคุณเพื่อนนักเขียนกลุ่ม lonesome-cities เมื่อสิบห้าปีก่อน มารุต เหล็กเพชร อนุกุล เหมมาลา และวิวัฒน์ เลิศวิวัฒน์วงศ์ ขอขอบคุณทีมงาน fictionlog เปรมวิทย์ ศรีชาติวงศ์ และผู้อ่านในชุมชนแห่งนั้นทุกคน ที่เป็นแรงผลักดันให้ผมเขียนนิยายเรื่องนี้จนจบ ขอขอบคุณ วีรพร นิติประภา และ อรดา ลีลาบุษ ที่ช่วยให้คำแนะนำในเรื่องการเขียน และที่สำคัญคือเพื่อนฝูงมากมาย ผู้มาบอกเล่าข้อมูลเกี่ยวกับวิถีชีวิตของผู้คนอันหลากหลาย อันเป็นที่มาของตัวละครและเรื่องราวทั้งหลายในหนังสือเล่มนี้

ขอบคุณภรรยา พี่สาว และพี่ชาย ผู้สนับสนุนให้ผม
ได้มาทำงานที่ผมรัก ขอบคุณพ่อผู้ห่วงใย และขอบคุณแม่
ผู้เป็นที่มาของคำถามเรื่องความหมายของชีวิต และเป็นผู้ให้
คำตอบที่แฝงอยู่ในเรื่องราวทั้งหมดนี้

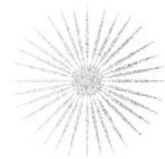
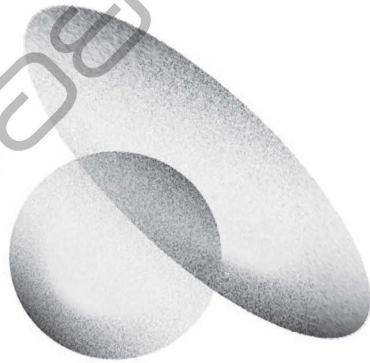
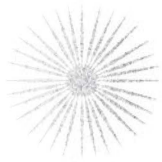
วุฒิชัย กฤษณะประกรกิจ

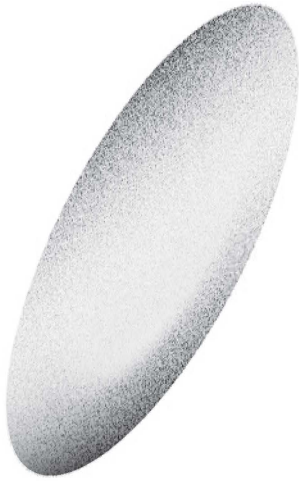
กันยายน 2564

ตัวอย่าง

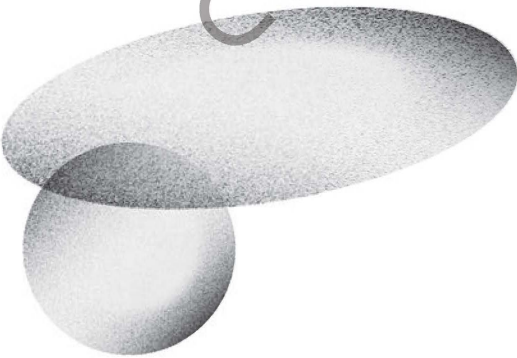
ငါ့အဖို့ပါ

Copyright

วันที่ ไร้น้ำหนัก

СДАТЬ

01

รถตู้เที่ยวสุดท้าย

รถตู้คันนั้นเบรคอย่างกะทันหัน ด้วยแรงเฉื่อยมหาศาลจากการห้อยตะปิ้งผ้าสายฝนยามค่ำคืน เพื่อรีบไปให้ถึงปลายทางในรอบสุดท้ายของวัน ทำให้ลำตัวของวิชญ์โน้มเอนไปข้างหน้าอย่างฉับพลัน น้ำภายในหูชั้นในเกิดการเปลี่ยนแปลงแกว่งไกว ส่งสัญญาณเตือนภัยว่าร่างกายกำลังสูญเสียการทรงตัว จึงเกิดความรู้สึกเสียวิบในช่องท้อง จนเขาต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาตามสัญชาตญาณ

สิ่งแรกที่เล็ดลอดผ่านขอบเปลือกตาคือแสงสีฟ้าจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเอง มันกำลังลอยเคว้งคว้างอยู่เบื้องหน้า ซึ่งคาดว่าคงปลิวหลุดออกมาจากกระเป๋าดรอกเสื้อ ตั้งแต่วินาทีก่อนหน้านี้ที่เขายังหลับใหลไม่รู้ตัว แล้วสิ่งต่อมา เขามองเห็นกระโปรงท้ายรถคันข้างหน้าค่อยๆ เขยิบใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาอย่างเชื่องช้า จนกระทั่งเกิดเสียงวัตถุ

กระแทกกัน ดั่งสะท้อนเลื่อนลั่นอย่างกับฟ้าถล่มดินทลาย
แผ่นโลหะตัวถังรถส่งเสียงกรีดร้องโหยหวน เมื่อถูกเงื้อมมือ
พญามัจจุราชคลึงเคลื่อนจนบิดงอ แล้วค่อยๆ ขาดออกจากกัน
เหมือนฉีกแผ่นกระดาษ จากนั้นมีเสียงกรุ่งกริ่งเหมือนกระดิ่ง
ลมกำลังแกว่งไกวไปตามสายลมร้อนยามบ่าย ซึ่งจริงๆ แล้ว
คือเสียงเศษกระจกแตกละเอียดเป็นเม็ดข้าวโพด กำลังปลิว
ว่อนอยู่รอบๆ ตัวเขา พร้อมกับเสียงกรีดร้องโวยวายด้วย
ความตื่นตระหนก ของผู้โดยสารอีกมากหน้าหลายตา ที่ได้
มาร่วมชะตากรรมอยู่ภายในรถตู้เที่ยวสุดท้ายของค่ำคืนนี้

เขาแน่ใจว่าไม่มีเสียงร้องเลือดล่อออกจากปากของ
ตัวเองแม้แต่แอะเดียว

ครั้งสุดท้ายที่เขากรีดร้องโวยวายนั้นมันนานแค่ไหน
แล้วนะ มันนานเสียจนนึกไม่ออกเลย ใช้ตอนนั้นหรือเปล่า
ตอนพ่อถอดเข็มขัดออกมากลางหน้าฟ้าดลงบนเนื้อตัว เมื่อรู้
ว่าเขาหนีโรงเรียนไปเที่ยวเตร่กับเพื่อนเกือบทั้งเทอม จนครู
ตามมาฟ้องถึงบ้านว่าเขากำลังจะหมดสิทธิ์สอบ หรือว่าตอนรู้
ผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยว่าไม่ติดที่ไหนเลย จึงอดไปเรียนต่อ
กรุงเทพฯ พร้อมกับรักแรกของเขา หรือว่าในวันที่รักแรกของ
เขามาร่ำลา พร้อมทั้งให้คำมั่นสัญญากันอย่างดีดิบดี แล้วต่อมา
เพียงเวลาผ่านไปไม่ถึงปี เธอก็ส่งเมสเสจมาบอกว่ามีผู้ชาย
คนใหม่ ด้วยเหตุผลง่ายๆ ว่าไม่สามารถรอคอยเขาอีกต่อไป

หรือว่าหลังจากนั้นไม่นาน วันที่พ่อหอบเสื้อผ้าข้าวของออกจากบ้านเราไปเพื่ออยู่กับผู้หญิงคนใหม่ ปลอบใจแม่จมอยู่กับความเศร้าโศกเสียใจ ฝ่าถามเขาอยู่ทุกวันว่าทำไม ทำไม แล้วก็ค่อยๆ ทรอมใจไปกับความโดดเดี่ยว โดยเหลือเอาไว้เพียงผู้เดียว คอยเฝ้ามองความถดถอยของร่างกายหญิงชรา มันหดเหี่ยวลีบเล็กลงไป จนสุดท้ายเหลือขนาดเท่ากับกองผ้าห่มผืนเดียวบนที่นอน หรือว่าตอนไปเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเอกชน แล้วแม่ก็ยัดเงินที่เก็บหอมไว้ก้อนใหญ่ให้เขา พร้อมกับพยายามผลักดันให้เขาออกไปเสีย ไปเสียจากที่นี่ ไม่ต้องห่วงทางนี้ แม่อยู่คนเดียวได้ โดยที่อีกไม่นานหลังจากเรียนจบและได้ทำงานแรกในชีวิต แม่ก็ไปสิ้นใจอย่างโดดเดี่ยวที่บ้านหลังนี้ ระหว่างที่เขากำลังนั่งกระวนกระวายรอขึ้นรถตู้อยู่ใต้ทางด่วนตรงอนุสาวรีย์ชัยฯ เพื่อกลับมารับศพแม่ที่โรงพยาบาล หรือว่าในตอนนั้น ตอนโดนเลย์ออฟออกจากงาน เพราะเจ้านายไม่ค่อยชอบหน้า และได้เงินชดเชยมาเพียงสามเท่าของเงินเดือน ที่สูญสลายหายวับไปเพียงในเวลาไม่กี่เดือน หลังจากเอาไปลงทุนพิมพ์หนังสือนิยายของตัวเองออกขายแล้วขาดทุนจนหมดตัว

วิชญ์รู้ดีว่าไม่ใช่เขาเพียงคนเดียวที่มีแต่เรื่องแย่ในชีวิต ทุกคนล้วนมี เพียงแต่เขาเชื่อว่าตัวเองต้องมีเยอะกว่าใคร จนไม่แน่ใจนักว่าคนอื่น ๆ ทั่วไปเขาแสดงออกถึงความ

รู้สึกของตนเองมากแค่ไหน ยามโศกเศร้าพวกเขาร้องไห้ ร้องไห้กันอย่างไร ยามเผชิญหน้ากับความล้มสลาย พวกเขา กรีดร้องโวยวายกันแบบไหน สำหรับตัวเขา มันเป็นเพราะยา ต้านเศร้าที่เคยกินสะสมไว้นานหลายปี ทำให้เขาเป็นกรณี พิเศษกว่าใครๆ ตั้งแต่สมัยเริ่มแตกเนื้อหนุ่ม แม่เคยพาเขา ไปปรึกษาจิตแพทย์ถึงอาการฉุนเฉียวโกรธเกรี้ยวต่อชีวิต แม่ถามหมอมว่านี่เป็นกรรมพันธุ์จากพ่อของเขาใช่หรือเปล่า หมอหัวเราะเบาๆ บอกว่ามันก็แค่ความผิดปกติของสารเคมี บางอย่างในสมอง แล้วก็ลองจ่ายยาเม็ดเล็กๆ มาให้กินทุก คินก่อนนอน พอกินเข้าไปได้สักหนึ่งหรือสองสัปดาห์ เขาก็รู้สึกตั้งแต่นั้นมาว่าหัวใจของเขาเต้นช้าลง ความดันเลือด ลดต่ำลง นอนหลับแบบด่ำดิ่งลงไปในความเว้งว่างอย่างไม่รู้ เนื้อรู้ตัว พอตื่นขึ้นมาใช้ชีวิตประจำวัน ก็เหมือนมันมีบาง อย่างกีดกับความรู้สึกเอาไว้ เหมือนมีชีวิตอยู่ในลานจอดรถ ขึ้นใต้ดินของห้างไหนสักแห่ง เพดานต่ำๆ อากาศอับๆ แสง ไฟสีขาวซีดๆ จากหลอดฟลูออเรสเซนต์ที่ส่งเสียงครางหึ่งๆ ตลอดเวลา ทำให้เขารู้สึกหน่วงหนักอยู่ในใจ นิ่งเฉย เย็นชา จนไม่รู้สิกรู้สากับเรื่องที่น่าวิตกหรือโศกเศร้าอะไรอีกเลย จนถึงทุกวันนี้ แม้จะเลิกยามานานหลายปี แต่ถ้าใครพอดัน เคยกับเขามาม้างก็จะรู้ว่า ยิ่งนับวันเขายังเป็นคนไร้ความรู้สึก ไร้ความเชื่อมโยงกับโลก ซึ่งนั่นก็ไม่ว่าเขาอุปาทาน

ไปเองหรือเปล่า ที่รู้สึกว้าเหว้าใดๆ จะเข้ามากระทบได้ช้ากว่าคนอื่น จนถึงขั้นที่ไม่สามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้อีกเลย บ่อยครั้งวิญญูไม่รู้ว่าควรจะต้องทำสีหน้าอย่างไรเมื่อกำลังสนทนากับคนอื่น หรือเมื่อมีเหตุการณ์ใดๆ เกิดขึ้นรอบตัว เขาก็ไม่รู้ว่าควรจะต้องตอบโต้กับมันอย่างไร

แม้กระทั่งในวินาทีสุดท้ายของชีวิต เขาก็ไม่สามารถแสดงอะไรออกมาจากความเว้งว่างเปล่าภายใน

ไฟเบรกสีแดงฉานจากท้ายรถคันข้างหน้าค่อยสว่างวาวขึ้นมาในอึดใจต่อมา นั่นก็แปลว่าความรู้สึกตอบสนองของคนขับรถคันนั้นช่างเย็นชาและเชื่องช้าไม่น้อยไปกว่าวิญญูเลย กว่าเขาคนนั้นจะรู้ว่ากำลังเกิดอุบัติเหตุ กว่าเขาจะกระชกเบรกหรือหักหลบ สถานการณ์ทุกอย่างก็ลุกลามมาไกลเกินกว่าจะเหนียวรั้งอะไรไว้ได้ ลมแสลงสีแดงอันร้อนแรงของมันท่วมท้นเข้ามา ทาบทาไปทั่วทั้งห้องโดยสารของรถตู้ที่กำลังค่อยๆ ย่อยยับ ทำให้บรรยากาศภายในรถตู้คันนี้เหมือนเปลวไฟลุกโชนบนกองฟืนที่โชกชุ่มไปด้วยเลือด

เมื่อนานมาแล้ว รอบกองไฟลุกโชนบนชายหาดเว้งว่างเปล่า วิญญูกับเพื่อนๆ ไปปักหลักกางเต็นท์กันเสร็จทันพลบค่ำพอดี

ข้าคือเกาะร้าง กลางทะเลอันโดดเดี่ยว ...

เขาหยิบกีตาร์ขึ้นมาแล้วก็ทาบคาโปไว้บนเฟรตที่ห้า
เพื่อปรับให้ระดับเสียงเท่ากับเพลงต้นฉบับ

ข้าอยู่ตัวคนเดียว แข็งแกร่งดุจหินผา ...

เขาร้องเนื้อและตีคอร์ดเพลงโปรดได้อย่างแม่นยำ มัน
อธิบายโลกทัศน์ของเขาได้อย่างครบถ้วนหมดจด

ข้าไม่เคยหลังน้ำตา และข้าไม่เคยเสียใจ ...

กลุ่มเด็กหนุ่มๆ นอนๆ บนกระดานหนึ่งสี่พิมพ์
ที่ใช้ปูบนหาดทรายแทนผืนเสื่อ จ้องมองเปลวไฟที่ลุกโชน
อยู่เบื้องหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจ เพราะมีหม้อสนามสีกะด่ำ
กระด้างด้วยเขม่าควัน กำลังต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปสองสาม
ชองจนเดือดปุดๆ เมื่อฉีกซองผงเครื่องปรุงและน้ำมันเจียว
หอมใส่ลงไป ก็ส่งกลิ่นหอมโขยยัว่น้ำย่อยในกระเพาะที่กำลัง
กรี๊ดร้องโหยหวน พวกเขาผลัดกันจ้วงกินได้คนละสองสามคำ
และชดน้ำจั้นแห้งขอดหม้อ ล้างปากด้วยเหล้าไทยถูกๆ เทใส่
ลงในกระตักน้ำแข็งใบใหญ่ ราดรดลงไปด้วยไค้กและโซดา
เพื่อกลบกลืนสาเหล้า

เมื่อลมพัดมาวูบหนึ่ง กองไฟนั้นก็ไหม้ลุกโชนขึ้นวาบ
หนึ่ง ส่งผลให้สะเก็ดไฟระยิบระยับล่องลอยขึ้นไปบนฟ้า พร้อมกับ
กับควันสีเทาหลังไหลขึ้นไปเป็นสายธาร ท้องฟ้าคืนนั้นไม่มี
พระจันทร์ มันโปร่งโล่งไร้เมฆฝน จนมองเห็นดวงดาวระยิบ

ระยิบพร่างพราย

“พวกมึงรู้มั๊ย ในอวกาศ ไฟมันลุกยังไง” วิชาญจู้จู้ ก็
เปรยคำถามขึ้นมา

“ปัญหาเขานรีเปลวอะ ถ้าไม่มีอวกาศ ไฟจะลุกได้ไง”
เพื่อนคนหนึ่งสวนกลับมา

“เขาหมายถึงในสภาพไร้น้ำหนักเว้ย ถ้ามีอวกาศ มี
เชื้อเพลิง ไฟมันก็ติดได้” เพื่อนอีกคนอธิบาย

“อ้อ ข้อสอบวิทยาศาสตร์ปีที่แล้วนี่หว่า กูจำได้” เพื่อน
คนหนึ่งเสริมขึ้นมา แล้วก็เอ่ยถามต่อ “ปีหน้ามึงจะไปสอบ
อีกรอบมั๊ยวะ แต่กูว่าจะไม่แล้วนะ”

“ถ้าไม่ไปเรียนต่อ แล้วมึงจะทำอะไร” วิชาญถาม

“พ่อกูบอกไม่ต้องเรียนแล้ว เขาให้ไปช่วยงานที่อู่”
เพื่อนบ่นชีวิตตัวเองให้ฟัง

“ที่บ้านมึงมีกิจการง แล้วอย่างกูจะอยู่บ้านทำอะไร”
วิชาญบ่นชีวิตตัวเองกลับไป เขาบ่นๆ ไปโดยที่ตัวเองก็ไม่มี
คำตอบ ไม่รู้จุดมุ่งหมายว่าจะบ่นไปเพื่ออะไร ในเมื่อมันไม่มี
ปลายทางแห่งความปรารถนาว่าเขาอยากได้อะไรกันแน่ ถึง
แม้จะไม่ชอบสภาวะที่เป็นอยู่ตอนนี้ แต่ก็ไม่มีสภาวะใดที่เขา
อยากมุ่งไปอยู่ดี เขาไม่รู้เลยว่าชีวิตนี้ต้องการอะไรจากเขา
ชีวิตนี้จะนำพาเรื่องราวอะไรเข้ามา และเขาจะต้องได้ตอบ
กลับไปอย่างไร การดำรงอยู่ของเขามีเพียงแค่ความรู้สึกตัว

อยู่โดดๆ ล่องลอยไปเองตามแรงเฉื่อยของมันไปเช่นนั้น

“เดี๋ยวสิ แล้วไฟมันลุกยังไงวะ มันจะลุกเป็นดวงกลมๆ เหมือนดวงวิญญูณไข่ม้อย” เพื่อนคนเดิมแทรกขึ้นมา

ไม่กี่เดือนต่อมา แม่ก็ไปหาใบสมัครเข้ามหาวิทยาลัย เอกชนในกรุงเทพฯ มาให้วิชญ์กรอก แล้วหลังจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็ดำเนินไปตามเส้นทางของมัน เป็นเส้นทางใหม่ที่ส่งแรงมาย้อยู่จุดจุดกระชากเขาออกจากเส้นทางเดิม มันทำให้เขาต้องละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง โชคชะตาพิสดาเขาล่องลอยออกจากบ้านเก่าหลังนี้ ออกจากวงเพื่อนวัยเด็ก ออกจากรักแรกที่ผิดหวัง ออกจากความหลังอันเจ็บปวด เพื่อไปอยู่บนหนทางใหม่ เพื่อเดินทางแสวงหาอะไรก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำ เขาแทบไม่มีเวลาแวะเวียนกลับมาเยี่ยมบ้าน รวมถึงแทบไม่ได้เจอหน้าแม่อีกเลย

ตัวตนแข็งแกร่งดุจหินผา ชีวิตโดดเดี่ยวดังเกาะร้าง
กลางทะเล ...

คำโปรยยาวเหยียดถูกจัดวางอย่างยึดเยียบบนหน้าปกหนังสือเรื่อง *สรวงสวรรค์อันโดดเดี่ยว* ผลงานนิยายเรื่องแรกในชีวิต ก่อนหน้านี้อันเขาส่งต้นฉบับไปเสนอสำนักพิมพ์หลายแห่ง แต่ทุกแห่งก็ปฏิเสธกลับมา จนในที่สุดเขาก็เอาเงินก้อน

เกือบแสนมาลงทุนพิมพ์ขายเอง เข็นมันออกสู่บรรณพิภพได้สำเร็จดังฝัน มันถูกจัดวางโดดเด่นอยู่หน้าร้านหนังสือในช่วงอาทิตย์แรก แล้วอาทิตย์ต่อมา เงินแสนนั้นก็ค่อยๆ เลือนหายออกจากหน้าร้าน เข้าไปซุกอยู่ในหลืบมุมไหนก็ไม่รู้ เป็นหลุมดำของจักรวาลร้านหนังสือที่กว้างใหญ่เกินไปสำหรับคนตัวเล็กๆ อย่างเขา

เขาเคยบ่นกับแฟนสาวของเขาว่าโลกนี้ช่างเคลื่อนไหวกลาดตาขี้นไปด้วยความไร้สาระ แล้วก็ส่งปิกกระดาดขำร้างต้นฉบับแรกสุดมาให้เธอช่วยอ่าน พอเธออ่านจบก็ถามว่าเขาคิดแบบที่เขียนไว้เนี่ยจริงๆ หรือ

“แล้วความรักของเราจะเป็นยังไง ถ้าฝ่ายหนึ่งอยากเป็นเกาะร้างกลางทะเล” เธอถาม

“มันก็แค่สารเคมีในสมอง คงอยู่เพียงสองอาทิตย์หรืออย่างมากที่สุดก็ไม่เกินหกเดือนหลังจากเรटकหลุมรักกันแล้วหลังจากนั้นก็สูญสลายหายไปหมด ผมเขียนไว้ในบทท้ายๆ คุณอ่านไปถึงหรือยัง” วิษณุตอบเธอด้วยการย้อนถาม

เขานึกตำหนิเธอในใจ ว่าถ้าได้ตั้งใจอ่านตั้งแต่ต้นจนจบเรื่องจริงๆ เธอก็น่าจะรู้ว่าความรักก็เหมือนความรู้สึกอื่นๆ นั่นแหละ มันคือการเลื่อนไหลถ่ายเทไปมาของสารเคมีสารพัดชนิด และประกายไฟฟ้าแปลบปลาบในเซลล์สมอง สรรพสิ่งล้วนไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นเลยจริงๆ

ในช่วงแรก เธอยังขี้มึนแหม่มและหัวเราะเรีงรำเมื่อได้ยิน
ข่าววิพากษ์วิจารณ์โลกและชีวิตในทำนองนี้ เพราะคิดว่าเขา
พูดเท่าๆ ไปอย่างนั้นเอง และมันเป็นเพียงแนวคิดในนิยาย
งี่เง่า เอาไว้ปลุกใจคนอ่านให้เป็นตัวของตัวเอง หรือสร้าง
ความรู้สึกซาบซึ้งโรแมนติกแบบเหงๆ หรืออะไรทำนองนั้น
จนกระทั่งต่อมา เธอจึงค่อยเรียนรู้ว่านี่คือแก่นแท้แห่งความ
เย็นซาในตัวตนของเขา มันคือทั้งหมดในชีวิต และเขากำลัง
ใช้ทั้งชีวิตนี้เพื่อทดลองทำตามแนวคิดที่ตัวเองเขียนหนังสือ
ออกมาขายคนอื่น

ตลอดทั้งเช้าวันนี้ อินสแตนต์เมสเสจจำต่อตั้งขึ้นมา
บนหน้าจอโทรศัพท์ของวิชญ์ หลังจากทั้งสองทะเลาะกันครั้ง
ที่ล้านแปดแล้วกรรมัง ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้ว ช่วงหลังๆ ที่พวก
เขามาอยู่ด้วยกันก็ทะเลาะกันแบบนี้ทุกวัน

ทั้งสองเริ่มคบหากันได้ เพราะเขามาเช่าพาร์ตเมนต์
แห่งนี้มาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ส่วนเธอเป็นเด็ก
สาววัยรุ่นเรียนอยู่โรงเรียนพาณิชย์ไม่ไกลจากนั้น บังเอิญว่า
มาเช่าห้องอยู่ร่วมกับเพื่อนอีกคน ทั้งสองมาบึ่งกันตรงป้าย
รถเมล์ตอนเช้า หรือว่าร้านสะดวกซื้อปากซอยตอนค่ำก็ไม่
แน่ใจ วิชญ์จำเรื่องราวไม่ค่อยได้แล้ว ก็อย่างว่านั่นแหละ มัน
เป็นแค่เรื่องของสารเคมีในสมอง

หลังจากนั้นไม่นาน เธอก็ย้ายข้าวของจากห้องของ

เพื่อนแล้วมาอยู่กับเขาอย่างเป็นทางการก็เป็นกิจจะลักษณะ ทั้งสองช่วยกันหารค่าเช่ารังรักแห่งนี้ ทุกเช้าและตอนค่ำเขาก็นั่งรถตู้ยิงยาวไปและกลับที่ทำงาน ส่วนเธอออกไปเรียนภาคเช้า แล้วก็กลับมาทำงานกะเย็นที่ซูเปอร์มาร์เก็ตไม่ไกลนัก ทุกเช้าทั้งสองก็แยกย้ายกันออกไปทำงานและเรียน เขาเลิกงานกลับมาถึงห้องพักตอนค่ำๆ ซึ่งเธอยังคงทำงานอยู่ข้างนอกก็จิว์รวนเวียนไปแบบแทบไม่ได้เจอหน้ากัน ซึ่งนั่นก็ดีแล้ว เพราะเมื่อมาเจอกันก็ทีทะเลาะกันที

จนเมื่อเขาออกจากงาน ซึ่งก็คือโดนเลย์ออฟนั่นแหละ เขาใช้เวลาทั้งวันนั่งชลุกอยู่แต่ในห้องเพื่อเขียนหนังสือ พอตก้าจึงค่อยออกไปเตร็ดเตร่หาอะไรกินในตลาด และเพื่อแวะไปรื้อรับเธอหลังเลิกงานตอนเที่ยงคืน แล้วทั้งสองก็เดินทอดน่องกลับห้องมาพร้อมกัน ความสัมพันธ์ดูเหมือนว่าน่าจะราบรื่นขึ้นมาน่าบ้าง แต่เธอเชื่อว่าเป็นเพราะไอนินยาบบ้านั้น ที่ทำให้จิตใจของเขายังคงล่องลอยและเหินห่างจากเธอออกไปมากขึ้นเรื่อยๆ

จนเมื่อเช้าทั้งสองทะเลาะกันอีกครั้ง คราวนี้มันหนักถึงขั้นที่เขาเก็บเสื้อผ้าข้าวของลงเป้สะพายหลัง บอกว่าจะยกห้องนี้ให้เธออยู่ไปเองคนเดียว ส่วนเขาจะไปหาที่อยู่ใหม่ระหว่างนั้นปากเธอยังคงเอ่ยคำถากถางเขาต่อไปเรื่อยๆ บอกว่าเขาเอาตัวไม่รอดหรือ การงานของเขาคือความสูญเปล่า

ชีวิตในวัยใกล้สามสิบของเขาล้มเหลว และจะพานจุดให้ชีวิต
วัยสาวของเธอร่วงลงเหวไปด้วย

ถึงแม้จะคิดเช่นนี้อยู่ในใจตลอดมา แต่เธอก็ไม่กล้า
พูดจาร้ายกาจขนาดนี้ใส่เขา จนกระทั่งถึงวันนี้ ด้วยอารมณ์
โกรธเกลียดอย่างถึงที่สุด เธอเริ่มสติแตก ร้องไห้ร้องให้
หน้าตาเหยเก เธอขับไล่ใส่ส่งเขาออกจากห้อง แล้วปิดประตูก
ระแทกไล่หลังดังปัง!

แน่นอนว่าตลอดเหตุการณ์เมื่อเช้าวันนี้ ไม่มีน้ำตาสัก
หยด และไม่มีเสียงพูดสักแอะจากปากวิชญ์เลย

ตอบข้อความฉันทนอย ... ฉันทรู้ว่าพีเปิดอ่านแล้ว ... พี
อยู่ไหน ... คืนนี้มีรับฉันทนะ ... เวลาเดิมนะ ... ฉันทจะรอ ...

หลังจากไฟโตะในตอนเช้าค่อยๆ มอดมลายหายไป
พอดกบ่ายมันก็เหลือไว้เพียงซี่เก้าของความรู้สึกผิด ความ
โหยหาอารมณ์ และการเฝ้าวนร้องขอ มันเคยเป็นเช่นนั้นมา
นับร้อยนับพันรอบ สารเคมีแห่งความรักนั้นได้สูญสลายหายไป
ไปนานหลายปีแล้ว ความผูกพันที่ยังคงอยู่ของทั้งสองคนนั้น
จึงเป็นเหมือนเวรกรรมที่ผูกมัดพวกเขาเข้าไว้ด้วยกัน และ
ทำให้ทั้งสองกลายเป็นนรกของกันและกัน

วิชญ์นั่งอ่านเมสเสจเหล่านี้ในร้านฟาสต์ฟู้ดสว่างไสว

ใหญ่โตในย่านอนุสาวรีย์ชัยฯ เขานั่งรถตุ๋มรอบเข้ามาถึงนี่ แล้ว ก็เดินวนเวียนไปมาอยู่แถวนี้ตลอดทั้งวัน กระทั่งเหนื่อยล้า จนสุดจะทนทน จนต้องเข้ามานั่งตากแอร์อยู่ในนี้ สั่งอาหาร ชุดราคาถูกที่สุดในร้านมานั่งกินด้วยความหิวโหย เขารู้สึก ตัวเบาโหวงเหวงเหมือนกำลังล่องลอยคว้างคว้างอยู่ในอวกาศ เหมือนกับตัวเขาเองนั่นเป็นธาตุที่ห้าแห่งจักรวาล โปร่งใส ไร้ตัวตน จนไม่แน่ใจว่าเป็นความรู้สึกโล่งใจ หรือเป็นความรู้สึกว่างเปล่าภายใน

ตอนนี้เขาไม่มีที่จะไปแล้ว หลังจากความตายของแม่ บ้านเก่าก็ถูกขายไปเพื่อเอาเงินมาจ่ายคืนพวกเจ้าหนี้ นอก ระบบที่แม่กู้มาเป็นค่าใช้จ่ายภายในบ้าน ตั้งแต่ตอนเริ่มทำอะไรเองไม่ไหว เพราะเงินเก็บของแม่ก่อนสุดท้ายหมดลงไป ตอนเขาเริ่มต้นทำงาน แม่หยิบมันออกมาจากกระป๋องคุกกี ปีใหม่ ยัดใส่มือเขาในวันที่กลับไปเก็บเสื้อผ้าและข้าวของ ต่างๆ เพื่อเตรียมตัวมาทำงานในกรุงเทพฯ แม่บอกให้ไปหาซื้อเสื้อผ้าสวยๆ ไว้ใส่ หาของดีๆ มากิน ที่เหลือก็เก็บไว้ซื้อ เครื่องมือเครื่องไม้ทันสมัยเอาไว้ใช้ทำงาน

ก่อนที่ทั้งหมดทั้งปวงนั้นจะสูญเปล่าไป เมื่อเขาถูกเลย์ออฟ แถมเงินเก็บเกือบแสน ก็ละลายหายไปกับкарพิมพ์ หนังสือของตัวเอง ตอนนี้เหลือเพียงเศษแบ่งก็ร้อยอีกไม่กี่ใบในกระเป๋าสตางค์ ที่อาจจะต้องจ่ายไปเป็นค่าเช่าอพาร์ท-

เมนต์รายวันราคาถูกลงๆ ที่ไหนสักแห่ง ถ้าเขายังอดทนทำใจ
แข็งไม่ยอมกลับห้องไปหาเธอ

เมฆฝนเริ่มตั้งเค้ามาตั้งแต่ตอนเย็น แล้วก็ตกลงมา
เป็นสายตลอดหลายชั่วโมงที่ผ่านมา วิชาญติดอยู่ในร้าน
พาสต์ฟู้ดแห่งนี้มาเป็นชั่วโมง เหมือนมองการจราจรผ่าน
กระจกหน้าร้านไป หายใจทิ้งขว้างอย่างสูญเปล่า พนักงาน
เริ่มออกมาเก็บกวาดเตรียมปิดร้าน ยกเก้าอี้ขึ้นวางคว่ำบน
โต๊ะ เหมือนเป็นสัญญาณให้บรรดาลูกค้าที่ยังเหลืออยู่ ต้อง
จ่ายออมระเห็จออกจากร้านไปเสียที

ข้างนอกนั้นฝนยังไม่ขาดสาย ถ้ายังไม่ตัดสินใจไป
ที่ไหนสักที่ เขาคงไม่มีที่ซุกหัวนอนในค่ำคืนนี้ เมื่อเห็นรถรา
เริ่มบางตาลงบ้าง เขาก็คว้าเบาะขึ้นบังฝนไว้ แล้ววิ่งฝ่าสายฝน
ออกไปเพื่อให้ทันรถตู้เที่ยวสุดท้าย โดยยังไม่แน่ใจว่าจะทำ
อย่างไรต่อไปดี ขอเพียงแค่อันตรายรถตู้มา มันเป็นปฏิกิริยาไป
โดยอัตโนมัติ สัญชาตญาณการเอาตัวรอด พยายามหาสิ่ง
มีชีวิตกลับไปยังสถานที่ที่มันคุ้นเคยที่สุดและรู้สึกปลอดภัย
ที่สุด

มีผู้โดยสารขึ้นมาจับจองที่นั่งบนรถบ้างแล้ว เขาตัว
เปียกมะล่อมะแล่กเดินแทรกเข้าไปถึงแถวหลังสุด เลือก
เบาะที่อยู่ติดกับแนวทางเดินภายในรถพอดี เบาะตรงนี่ดี

เหนื่อยเพราะสามารถยืดแข้งขาได้บ้าง คินนี่รดตู้เที่ยวสุดท้าย ต้องออกทั้งที่ผู้โดยสารยังไม่ค่อยเต็มคัน พอหย่อนเงินค่าโดยสารลงตะกร้า เขาผล็อยหลับไปแทบจะในทันทีที่รถเคลื่อนตัวด้วยความอ่อนเพลียจากการร่อนเร่เหนื่อยอย่างไร้จุดหมายตลอดทั้งวัน เขานึกสงสัยว่าทำไมชีวิตถึงเป็นเช่นนี้ ตลอดมา เขาต้องออกเดินทางแสวงหาอะไรบางอย่าง โดยไม่รู้เลยว่ามันคืออะไร

รดตู้ห้อยตะขิงผ้าสายฝนไปบนท้องถนนยามค่ำคืน วิชาญวางเบิ้ลบนตัก และเก็บโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋าเสื้อ นำผ้าบนเสื้อผ้าค่อยๆ ระบายเป็นไอลอยขึ้นไป แต่เขากลับรู้สึกได้ถึงน้ำหนักกดทับลงบนเนื้อตัว ไม่ใช่แค่น้ำหนักของสัมภาระเหล่านี้ แต่มันเป็นน้ำหนักอันเกิดจากอัตราเร่งของรถ ยิ่งรถแล่นเร็วขึ้น เร็วขึ้น น้ำหนักก็กดทับลงมากขึ้น มากขึ้น แผ่นหลังของเขาค่อยๆ จมลงบนเบาะหนังเทียมกลมกลืนเหมือนพลาสติกอับๆ จิตใจของเขาค่อยๆ เลื่อนลับเข้าไปในความฝันอันดำดิ่งและเว้งว้าง

ในความฝัน เขาอยู่บนชายหาดว่างเปล่า กวีนเพื่อน และกองไฟเลือนรางจางหายไปเหมือนความทรงจำบนภาพถ่ายสีจาง มันกลายเป็นเกาะร้างอย่างสมบูรณ์แบบบนมหาสมุทรอันห่างไกล เป็นสรวงสวรรค์อันโดดเดี่ยวของเขาแต่

เพียงผู้เดียว เขาออกเดินทอดน่องอย่างสบายอกสบายใจไปบนผืนทรายกว้างใหญ่ แสงแดดส่องสว่างสดใส แต่ไม่มีความร้อนอบอ้าวที่น่าอึดอัดแต่อย่างใด เพราะลมทะเลพัดโบกพาไอเย็นมาปะทะใบหน้า ทำให้เขารู้สึกสดชื่นเย็นสบาย มองตรงไปยังผืนทรายเบื้องหน้า สายลมพัดหอบเม็ดทรายขนาดเล็กมาทั่วมุม จนเกิดเป็นรูปรอยของอะไรบางอย่าง เขาก้มลงมองพื้นตรงปลายเท้าของตัวเอง ด้วยความพิศวงสงสัยว่า มันคือรูปอะไร ในเสี้ยววินาทีนั้น ตัวของเขาค่อยๆ ลอยสูงขึ้นจากพื้น สูงขึ้นไป สูงขึ้นไป ยิ่งสูงขึ้น อากาศยิ่งบางเบา อุณหภูมิยิ่งลดต่ำ แต่เขารู้สึกโปร่งโล่งเบาสบาย สุขสงบอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

นี่อาจจะเป็นวินาทีที่เขาเฝ้ารอคอยมาทั้งชีวิต นี่ใช่ไหม สิ่งที่เขากำลังแสวงหา ความอิสระเสรี ปลอดภัยจากแรงกระทำใดๆ จากโลกและสรรพสิ่งรอบตัว นี่คือวินาทีที่ทุกสิ่งทุกอย่างภายในตัวเขาพร้อมจะระเบิดออกมาสู่ภายนอก ความรู้สึกภายใน อารมณ์อันสลับซับซ้อน ความคิดสร้างสรรค์อะไรมากมายที่เขาอยากจะระบายออกมาให้โลกได้รับรู้

ตรงสุดขอบชั้นบรรยากาศโลก เขามองกลับลงไปยังดาวเคราะห์สีฟ้าที่เพิ่งจากมาด้วยความรู้สึกเฉยชา ผืนทรายเบื้องล่างถูกสายลมพัดหอบเม็ดทรายขึ้นมา ค่อยๆ ก่อเป็นรูปเป็นร่างอย่างน่าพิศวง มันเป็นรูปใบหน้าของเขาเอง

เขาเสียรูปในช่องท้องจนต้องสะดุ้งตื่นขึ้นมาในวินาที
ที่เกิดอุบัติเหตุ

ศบอพยาบาล

02

ไม่ต้องรอแล้ว เขาไม่กลับมาแล้ว

กลางย่านอนุสาวรีย์ชัยฯ มีตึกสูงใหญ่ท่วมหัวท่วมหู รถเก๋งคันหรูวิ่งกันขวักไขว่ มีรางรถไฟฟ้าทันสมัยพาดผ่านไป มาบนฟากฟ้า ผู้คนนับหมื่นแสนเดินทางผ่านมาแล้วก็ผ่านไป มีรถตู้รับร้อยพันผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเข้าและออก ตั้งแต่เช้ามีดยันตึกดิน และก็มีเขื่อนั่งจ่อมจมอยู่กับกองโซฟาหนังมัทรีมา น้ำหนักมหาศาล เพื่อขายน้ำอัดลมอยู่ที่แผงค้าตรงหลังโต๊ะตัวนี้ บนเก้าอี้ตัวนี้ หยิบกระป๋องน้ำอัดลมหรือไม้กั้นขวดขาเขียวมาใส่ถุงให้ลูกค้า รับเงิน ทอนเงิน สูดดมฝุ่นควัน นั่งทนความร้อนแล้ง อาบเหงื่อเหนียวเหนอะเหม็นเบรี่ยาวของตัวเอง แก้อีพลาสติกกลมสีแดงเหมือนข้าวแรกแทรกเข้าไปในบั้นท้ายจนมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเธอ ขาข้างสีของมันกดทับลงบนพื้นฟูตปาทซีเมนต์มานานนับปี จนสีก็กร่อนลงไปเหมือนกับหลุมอุกกาบาต

ชี้อย่างไร

ISBN 978-974-02-1756-5

9

789740

217565

400.-

วรรณกรรมไทย

เรื่องราวหลากหลายชีวิตในเมืองใหญ่ ที่ดิ้นรนค้นหาความหมายของการดำรงอยู่นับจากการระเบิดครั้งใหญ่ในจักรวาล จนถึงวินาทีสุดท้ายที่กำลังล่องลอยแว้งคว้าง เขาและเธอพยายามเดินตาม ถ้าแท้จริงทุกสิ่งล้วนว่างเปล่า แล้วชีวิตของเราคืออะไร?